

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 97/2015 -14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 24. marca 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] zastúpeného advokátom JUDr. Vladimírom Rybovičom, Advokátska kancelária, Námestie Št. Moyzesa 4, Banská Bystrica, vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 23 S 2/2014 z 9. apríla 2014 a takto

rozhodol:

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

Odôvodnenie:

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 31. júla 2014 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 23 S 2/2014 z 9. apríla 2014 (ďalej aj „namietaný rozsudok“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol ako žalobca účastníkom konania vedeného na krajskom súde pod sp. zn. 23 S 2/2014 o ochranu pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy podľa § 250v Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) proti žalovanému Poľovníckemu združeniu Pod Boky Víglaš-Pstruša (ďalej len „poľovnícke združenie“).

Krajský súd namietaným rozsudkom sp. zn. 23 S 2/2014 z 9. apríla 2014 žalobu sťažovateľa zamietol a nepriznal mu náhradu trov konania.

3. Sťažovateľ v sťažnosti uviedol: *«Dňa 08.01.2014 podal sťažovateľ na Krajský súd v Banskej Bystrici návrh na začatie konania o ochrane pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy podľa § 250v OSP proti odporcovi Poľovnícke združenie „Pod Boky“ Víglaš - Pstruša, so sídlom SNP 195,962 02 Víglaš, IČO: 31921086 (ďalej len „Návrh“).*

Sťažovateľ v tomto Návrhu uviedol, že ako člen poľovníckeho združenia bol ukrátený na svojich právach a právom chránených záujmoch nezákonným postupom a zásahom výboru Poľovníckeho združenia Pod Boky, Víglaš - Pstruša, ako orgánom verejnej správy tým, že mu ako účastníkovi konania v zmysle správneho poriadku a stanov poľovníckeho združenia zabránil výbor poľovného združenia uplatniť si a realizovať svoje práva a právom chránené záujmy, keď po riadne podanom odvolaní sťažovateľom proti uloženému kárnemu opatreniu nepostúpil vec v odvolacom konaní na prerokovanie pred príslušným odvolacím orgánom, ktorým je členská schôdza poľovníckeho združenia.

...

Ako je zrejmé z Návrhu, za ďalší nezákonný zásah považuje navrhovateľ úkon predsedu poľovného združenia, na základe ktorého bol navrhovateľ vyškrtnutý zo zoznamu poľovnej stráže vedenom na Obvodnom lesnom úrade vo Zvolene.

Stážovateľ v Návrhu tiež uviedol, že vo svojej odpovedi na vyššie uvedené oznámenie predsedu poľovníckeho združenia reagoval listom, kde poukázal na viacero ústnych dohôd, ktoré sa prakticky medzi členmi a poľovníckym združením dodržiavali a vyzval na korektné spoločné posúdenie či už dôvodov kárneho opatrenia, alebo objektívneho prerokovania naplnenia podmienok zániku jeho členstva v združení. K ústretovej reakcii však zo strany predsedu či výboru poľovníckeho združenia neprišlo. Preto sťažovateľ využil inštitút sťažnosti, ktorú podal 25.07.2013 a na základe nenáležitej odpovede predsedu združenia na túto sťažnosť podal aj sťažnosť proti vybavovaniu sťažnosti, na ktorú dostal nenáležitú odpoveď dňa 09.12.2013.

...

K podmienkam prípustnosti a včasnosti podaného Návrhu sťažovateľ uviedol, že má za to, že podmienky pre vyhoviecie návrhu sú splnené. Návrh bol podaný v lehote 30 dní odo dňa kedy sa osoba dotknutá zásahom o ňom dozvedela, najneskôr však do jedného roka, keď k zásahu došlo. Negatívny postoj k riešeniu svojho nezákonného zásahu, v odpovedi odporcu na navrhovateľom využité opravný prostriedok - sťažnosť proti vybavovaniu sťažnosti, bol doručený navrhovateľovi dňa 09.12.2013. ...

Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom spis. zn.: 23S/2/2014-78 zo dňa 09.04.2014 návrh na ochranu pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy zamietol, pretože dospel k záveru, že návrh nie je prípustný z dôvodu nedodržania včasnosti podania návrhu v zmysle § 250v ods. 3 O. s. p.

Zároveň krajský súd sťažovateľovi nepriznal náhradu trov konania.

Rozhodnutie krajského súdu nadobudlo právoplatnosť dňa 18.06.2014.

Dňa 18.07.2014 bol Krajskému súdu v Banskej Bystrici adresovaný návrh na opravu pisárskych chýb a iných zrejmých nesprávností v písomnom vyhotovení rozsudku, a to nesprávne uvedeného údajaja o dátume narodenia a adrese trvalého pobytu žalobcu. Ku dňu podania sťažnosti na Ústavný súd SR nedošlo ešte k vydaniu opravného uznesenia.»

4. K dôvodom podanej sťažnosti sťažovateľ uviedol:

«V odôvodnení rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici boli vyvodené závery, ktoré sú zjavne neodôvodnené a arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné a zároveň majú za následok porušenie základného práva alebo slobody. Tieto závery sa týkajú otázky prípustnosti návrhu o ochrane pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy podľa § 250v ods. 3 OSP. ... Podľa názoru súdu podal žalobca žalobu po uplynutí 30-dňovej subjektívnej lehoty v zmysle § 250v ods. 3 druhá veta O. s. p. Súd nepočítal začiatok lehoty od doručenia listu zo dňa 12.2.2013 (14.2.2013), ale od doručenia odpovede žalovaného na prvú sťažnosť žalobcu zo dňa 25.7.2013. Uvedená negatívna odpoveď žalovaného je datovaná dňom 20.8.2013. Súd považuje za rozhodujúci dátum začatia plynutia subjektívnej 30-dňovej lehoty, dátum odpovede na prvú sťažnosť, t. j. 20.8.2013 a jej doručenie. Z obsahu spisu nie je zrejmý presný dátum doručenia tejto odpovede, avšak vzhľadom k tomu, že žalobca dotoval ďalšiu (opakovanú) sťažnosť dňom 04.10.2013, je zrejmé, že najneskôr mu odpoveď žalovaného bola doručená dňa 04.10.2013. Od tohto dátumu od podania žaloby uplynulo nepochybne viac než 30 dní. Podľa názoru súdu pre uplatnenie nároku podľa § 250v už nebolo potrebné podávať opakovanú sťažnosť a až následne po ďalšej negatívnej odpovedi žalovaného zo dňa 18.11.2013 podávať žalobu podľa § 250v O. s. p.

Z citovaného odôvodnenia nie je zrejmé, akými úvahami sa Krajský súd v Banskej Bystrici riadil a aké boli dôvody, na základe ktorých dospel k záveru, že pre uplatnenie nároku podľa § 250v už nebolo potrebné podávať opakovanú sťažnosť a až následne DO ďalšej negatívnej odpovedi žalovaného zo dňa 18.11.2013 podávať žalobu podľa §250v O. s. p.

Najvyšší súd SR vo svojom rozhodnutí 3 Sžz 31/2009 konštatoval, že kumulatívne stanovenie podmienok prípustností návrhu na konanie o ochrane pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy v § 250v ods. 3 O. s. p., a to vyčerpanie prostriedkov nápravy, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis a podanie návrhu v subjektívnej lehote, je nevyhnutné v zmysle čl. 152 ods. 4 v spojení s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR vykladať tak, aby sa navzájom nevylučovali. Ustanovenie § 250v ods. 3, druhá veta O. s. p. je

nevyhnutné vykladať tak, že o existencii zásahu sa žalobcovia najskôr dozvedeli až doručením oznámenia o vybavení sťažnosti.

Ustanovenie § 250 ods. 3 OSP ukladá navrhovateľovi pred podaním žaloby povinnosť vyčerpať prostriedky, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis. Sťažnosť podľa zákona č. 9/2010 o sťažnostiach v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sťažnostiach“) takým prostriedkom nepochybne je. Zákon o sťažnostiach ako osobitný predpis však umožňuje použitie aj ďalších prostriedkov, ktorými sú opakovaná sťažnosť podľa § 21 a sťažnosť proti vybavovaniu sťažnosti (resp. sťažnosť proti odloženiu sťažnosti) podľa § 22. Občiansky súdny poriadok v tejto súvislosti používa jednoznačnú formuláciu „povinnosť vyčerpať, prostriedky, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis“, čo znamená povinnosť uplatniť pred podaním žaloby relevantné právne nástroje ochrany a až v okamihu vyčerpania týchto prostriedkov je oprávnený obrátiť sa s návrhom na začatie konania na súd. Z tohto ustanovenia nevyplýva žiadna podmienka, na základe ktorej sa jeden z prostriedkov nápravy podľa zákona o sťažnostiach považuje za nevyhnutný a ďalší - prípustný prostriedok nápravy „nie je potrebné podávať“ (ako sa vyjadril krajský súd). Krajský súd v odôvodnení rozsudku konštatoval, že nebolo potrebné podávať opakovanú sťažnosť, čo nie je v súlade so skutkovým stavom veci, pretože navrhovateľ podal sťažnosť proti vybavovaniu sťažnosti, čo je samostatný právny prostriedok nápravy podľa zákona o sťažnostiach, ktorý nemožno v žiadnom prípade stotožňovať s opakovanou sťažnosťou. Podľa § 22 ods. 1 zákona o sťažnostiach je sťažnosť, v ktorej sťažovateľ vyjadruje svoj nesúhlas s vybavovaním alebo odložením svojej predchádzajúcej sťažnosti novou sťažnosťou proti postupu orgánu verejnej správy pri vybavovaní sťažnosti alebo odložení sťažnosti. V ustanovení § 22 ods. 2 je výslovne uvedené, že sťažnosť proti postupu orgánu verejnej správy pri vybavovaní sťažnosti nie je opakovanou sťažnosťou, a to ani vtedy, ak v nej sťažovateľ opakuje skutočnosti z predchádzajúcej sťažnosti. Sťažnosť proti vybavovaniu sťažnosti vybavuje vedúci orgán verejnej správy alebo ním splnomocnený zástupca resp. v prípade, ak sťažnosť vybavoval vedúci orgán verejnej správy, je na vybavenie príslušný najbližší nadriadený orgán. Uvedený proces je diametrálne odlišný od procesu vybavovania opakovanej sťažnosti, kde na vybavovanie sťažnosti je príslušný orgán verejnej správy, ktorý vybavil predchádzajúcu sťažnosť a tento orgán len prekontroluje správnosť vybavenia

predchádzajúcej sťažnosti. Podľa názoru navrhovateľa je sťažnosť proti vybaveniu sťažnosti relevantným prostriedkom nápravy, pretože ide o samostatný právny inštitút nápravy, jeho použitie umožňuje osobitný predpis a právna úprava postupu pri vybavovaní sťažnosti (ide o novú sťažnosť, vybavovanie ktorej nezabezpečuje subjekt, ktorý vybavoval predchádzajúcu sťažnosť) je spôsobilá založiť legitímne očakávanie sťažovateľa o opodstatnenosti jeho sťažnosti.

Posúdenie povinnosti vyčerpania prostriedkov nápravy pred podaním žaloby je nepochybne na úvahe súdu, krajský súd však svoje strohé konštatovanie žiadnym spôsobom nevysvetlil ani nezodôvodnil. Rozhodnutie krajského súdu považuje navrhovateľ za zjavne neodôvodnené a arbitrárne a vzhľadom na skutočnosť, že na základe takého rozhodnutia bez možnosti podania opravného prostriedku súd žalobu zamietol ako neprípustnú bez meritórneho rozhodnutia, obmedzil základné právo navrhovateľa na súdnu ochranu.»

Sťažovateľ ďalej poukazuje na judikatúru Najvyššieho správneho súdu Českej republiky, konkrétne na rozhodnutie sp. zn. 6 Aps 1/2013, Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. II. ÚS 599/02 a judikatúru ústavného súdu k základnému právu na spravodlivé súdne konanie.

5. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 09.04.2014, sp. zn.: 23S/2/2014-78; porušené bolo.

2. Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 09.04.2014, sp. zn.: 23S/2/2014-78 sa zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Banskej Bystrici je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy konania...“

II.

6. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. Podľa § 250v ods. 1 OSP fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že bola ukrátená na svojich právach a právom chránených záujmoch nezákonným zásahom orgánu verejnej správy, ktorý nie je rozhodnutím, a tento zásah bol zameraný priamo proti nej alebo v jeho dôsledku bol proti nej priamo vykonaný, môže sa pred súdom domáhať ochrany proti zásahu, ak taký zásah alebo jeho dôsledky trvajú alebo hrozí jeho opakovanie.

Podľa § 250v ods. 3 OSP návrh nie je prípustný, ak navrhovateľ nevyčerpal prostriedky, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis, alebo ak sa navrhovateľ domáha len určenia, že zásah bol alebo je nezákonný. Návrh musí byť podaný do 30 dní odo dňa,

keď sa osoba dotknutá zásahom o ňom dozvedela, najneskôr však do jedného roka odo dňa, keď k nemu došlo.

10. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

11. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch...

12. Podstata sťažnosti sťažovateľa spočíva v tvrdení o porušení jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu sp. zn. 23 S 2/2014 z 9. apríla 2014, ktorým krajský súd zamietol jeho žalobu podľa § 250v OSP o ochranu pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy. Sťažovateľ tvrdí, že okresný súd sa ústavne nesúladným spôsobom vysporiadal s otázkou včasnosti podania žaloby, predovšetkým pokiaľ ide o plynutie subjektívnej premlčacej lehoty, a vyčerpania prostriedkov nápravy pred podaním žaloby. Z tohto dôvodu považuje sťažovateľ rozsudok za zjavne neodôvodnený a arbitrárny.

13. Krajský súd v rozsudku sp. zn. 23 S 2/2014 z 9. apríla 2014 v podstatnom uviedol:

„Žalobca sa v danom prípade domáhal ochrany podľa ustanovenia § 250v O. s. p. a to uložením povinnosti žalovanému zdržať sa nezákonného zásahu spôsobeného písomným oznámením zo dňa 12.02.2013 o zániku členstva žalobcu v poľovníckom združení a uloženie povinnosti obnoviť stav pred nezákonným zásahom. Cieľom ochrany podľa § 250v O. s. p. je ukončenie nezákonného zásahu správneho orgánu, proti ktorému sa fyzická alebo právnická osoba nemôže brániť inými prostriedkami. Aby súd mohol o návrhu na ochranu

pred nezákonným zásahom rozhodnúť rozsudkom, musia byť splnené podmienky prípustnosti a podmienky dôvodnosti návrhu.

Podľa § 250v ods. 4 posledná veta O. s. p. súd návrh zamietne, ak nie je dôvodný alebo nie je prípustný.

Podmienkami prípustnosti návrhu v zmysle § 250v ods. 3 sú:

1) nevyhnutnosť vyčerpania prostriedkov, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis,

2) podmienka včasnosti návrhu, keď návrh musí byť podaný do 30 dní odo dňa, keď sa osoba dotknutá zásahom o ňom dozvedela, najneskôr v lehote 1 roka odo dňa, keď k nemu došlo,

3) neprípustnosť určovacieho žalobného petitu, keď navrhovateľ sa nesmie domáhať len vyslovenia, že zásah bol alebo je nezákonný, ale petit musí znieť na zákaz pokračovania v porušovaní práva.

Z obsahu spisu, najmä z vyjadrení samotného žalobcu v žalobe, vyjadrenia žalovaného, ako aj z listinných dôkazov predložených predovšetkým žalobcom bolo nesporne preukázané, že žalobca sa dozvedel o postupe žalovaného, ktorý označil za zásah (list o zániku členstva zo dňa 12.02.2013) dňa 14.02.2013, kedy mu bol uvedený list vo veci zániku členstva podľa § 4 ods. 4 písm. f) Stanov poľovníckeho združenia doručený. Žalobca následne korešpondoval so žalovaným a požiadal o stanovisko k zániku členstva v poľovníckom združení aj Obvodnú poľovnícku komoru v Detve, ktorá sa však v stanovisku uvedenom v liste zo dňa 07.05.2013 stotožnila s rozhodnutím žalovaného. Následne žalobca podal dňa 25.07.2013 sťažnosť voči žalovanému na prerokovanie a prešetrenie členskou schôdzou. Po zamietavej odpovedi žalovaného zo dňa 20.08.2013 žalobca podal listom zo dňa 04.10.2013 opätovne sťažnosť voči žalovanému, a to sťažnosť proti vybavovaniu sťažnosti zo dňa 25.07.2013. Táto sťažnosť bola taktiež zamietnutá zo strany žalovaného ako nedôvodná a neopodstatnená listom zo dňa 18.11.2013. Tento list bol žalobcovi doručený dňa 09.12.2013 a ďalej už žalobca podal žalobu vo veci dňa 08.01.2014. Podľa názoru súdu žalobca podal žalobu po uplynutí 30-dňovej subjektívnej lehoty v zmysle § 250v ods. 3 druhá veta O. s. p. Súd nepočítal začiatok lehoty od doručenia listu zo dňa 12.02.2013 (14.02.2013), ale od doručenia odpovede žalovaného na prvú sťažnosť žalobcu zo dňa

25.07.2013. Uvedená negatívna odpoveď žalovaného je datovaná dňom 20.08.2013. Súd považuje za rozhodujúci dátum začatia plynutia subjektívnej 30-dňovej lehoty, dátum odpovedi na prvú sťažnosť, t.j. 20.08.2013 a jej doručenie. Z obsahu spisu nie je známy presný dátum doručenia tejto odpovede, avšak vzhľadom k tomu, že žalobca datoval ďalšiu (opakovanú) sťažnosť dňom 04.10.2013, je zrejmé, že najneskôr mu odpoveď žalovaného bola doručená dňa 04.10.2013. Od tohto dátumu do podania žaloby uplynulo nepochybne viac než 30 dní. Podľa názoru súdu pre uplatnenie nároku podľa § 250v už nebolo potrebné podávať opakovanú sťažnosť a až následne po ďalšej negatívnej odpovedi žalovaného zo dňa 18.11.2013 podávať žalobu podľa § 250v O. s. p. Vzhľadom k uvedenému, keďže žaloba bola podaná po uplynutí 30-dňovej subjektívnej lehoty, krajský súd skonštatoval, že žaloba bola podaná oneskorene, a preto žalobu z dôvodu neprípustnosti zamietol.

Súd nepriznal navrhovateľovi náhradu trov konania, pretože bol v konaní neúspešný (§ 250v ods. 5 O. s. p).“

14. Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. II. ÚS 399/2010, IV. ÚS 51/2011).

15. Vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje ústavný súd za potrebné uviesť, že nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov (napr. I. ÚS 31/05). Preskúmanie rozhodnutia všeobecného súdu v konaní pred ústavným súdom má opodstatnenie len

v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo rozhodnutím (opatrením alebo iným zásahom) došlo k porušeniu základného práva alebo základnej slobody. Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (podobne aj IV. ÚS 43/04). Ústavnoprávnou požiadavkou je tiež to, aby všeobecnými súdmi vydané rozhodnutia boli riadne, zrozumiteľne a logicky odôvodnené.

16. Ústavný súd už judikoval, že ak všeobecný súd reagoval na procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu a štádia civilného procesu, v ktorom účastník uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni proti ich uplatneniu, nemôže dôjsť k porušeniu základného práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 329/04, III. ÚS 30/06).

Ústavný súd tiež pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, III. ÚS 541/2013). Rovnako Európsky súd pre ľudské práva pripomenul, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú. Článok 6 ods. 1 dohovoru však nemožno chápať tak, že vyžaduje podrobnú odpoveď na každý argument, pričom odvolací súd sa pri zamietnutí odvolania môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu (García Ruiz proti Španielsku z 21. 1. 1999).

17. Podstatná časť sťažovateľových námietok spočívala v tvrdení o arbitrárnosti skutkových a právnych záverov namietaného rozsudku krajského súdu, nedostatočnom

vysporiadaní sa s otázkou včasnosti podania žaloby a vyčerpania prostriedkov nápravy pred podaním žaloby. Sťažovateľ považuje rozsudok za zjavne neodôvodnený a arbitrárny.

18. Podstatou odôvodnenia namietaného rozsudku krajského súdu bola interpretácia § 250v OSP a jeho aplikácia na zistený skutkový stav.

Ústavný súd konštatuje, že po preskúmaní odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu so zreteľom na dôvody, ktoré sťažovateľ uviedol v predmetnej sťažnosti, ústavný súd nezistil taký jeho výklad a aplikáciu ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, ktoré by mohli vyvolať účinky nezlučiteľné s uvedeným označeným čl. 46 ods.1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorých porušenie sťažovateľ namieta.

Návrh musí byť v zmysle citovaného § 250v OSP podaný do 30 dní odo dňa, keď sa osoba dotknutá zásahom o ňom dozvedela, najneskôr však do jedného roka odo dňa, keď k nemu došlo. Zákon teda rozlišuje objektívnu lehotu jedného roka, odo dňa, kedy došlo k zásahu, v rámci ktorej plynie subjektívna lehota 30 dní odo dňa, kedy sa dotknutá osoba o zásahu dozvedela. Subjektívna lehota sa v zmysle ustálenej judikatúry najvyššieho súdu vykladá tak, že o existencii zásahu sa dotknutá osoba najskôr dozvedela až dorúčením oznámenia o vybavení sťažnosti podľa zákona č. 9/2010 Z. z. o sťažnostiach (napr. 10 Sžz 2/2013, 10 Sžz 5/2013). V danom prípade krajský súd posudzoval začiatok plynutia subjektívnej lehoty od doručenia odpovede žalovaného poľovníckeho združenia z 20. augusta 2013 sťažovateľovi na jeho prvú sťažnosť z 25. júla 2013, ktorej doručenie, vzhľadom na nedostatok dôkazov, posúdil v prospech sťažovateľa až od 4. októbra 2013, keďže vzhľadom na okolnosti danej veci bolo zrejmé, že v tomto čase už informáciu o vybavení jeho sťažnosti z 25. júla 2013 sťažovateľ musel mať už vo svojej dispozícii.

19. Podľa názoru ústavného súdu sťažovateľom namietaný rozsudok krajského súdu obsahuje dostatok skutkových, a najmä právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol východiská, na základe ktorých postupoval v danej veci, jasným, právne korektným

a zrozumiteľným spôsobom sa vyrovnal so skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré boli pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné, pričom výklad a aplikácia dotknutých ustanovení právnych predpisov boli vykonané ústavne súladným spôsobom.

20. Ústavný súd pripomína, že nejde o porušenie základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie, ak súd nerozhodne podľa predstáv účastníka konania a ak tento v konečnom dôsledku nie je úspešný, za predpokladu, že napadnuté rozhodnutie súdu je v súlade s objektívnym právom. Do práva na spravodlivé súdne konanie nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivé súdne konanie je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú, a to za predpokladu, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04).

21. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, pretože napadnutý rozsudok krajského súdu v ničom nesignalizuje možnosť porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, dôvodnosť ktorej by bolo potrebné preskúmať po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

22. Keďže ústavný súd odmietol sťažnosť ako celok, o ďalších nárokoch sťažovateľa nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. marca 2015

